

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

II. ÚS 81/08-26

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 6. mája 2008 v senáte zloženom z predsedu Ladislava Orosza, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a zo sudcu Jána Lubyho o sťažnosti M. K., K., zastúpeného advokátom JUDr. R. Ž., K., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Košice I v konaní vedenom pod sp. zn. 18 C 44/2005 takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo M. K. na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Košice I v konaní vedenom pod sp. zn. 18 C 44/2005 porušené bolo.

2. M. K. priznáva finančné zadostučinenie v sume 60 000 Sk (slovom šesťdesiat tisíc slovenských korún), ktoré je Okresný súd Košice I p o v i n n ý mu zaplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

3. M. K. priznáva úhradu trov konania v sume 5 716 Sk (slovom päťtisíc sedemstošesť slovenských korún), ktoré je Okresný súd Košice I p o v i n n ý zaplatiť na účet advokáta JUDr. R. Ž., K., do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

O d ô v o d n e n i e :

I .

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej aj „ústavný súd“) bola 8. februára 2008 doručená sťažnosť M. K., K. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom JUDr. R. Ž., K., ktorou namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Košice I (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 18 C 44/2005.

Sťažovateľ uviedol, že označené súdne konanie, v ktorom vystupuje na strane odporcu, trvá už viac ako 15 rokov (zo zistení ústavného súdu vyplynulo, že konanie o dvoch žalobách proti sťažovateľovi začalo v roku 1991 – boli vedené pod sp. zn. 35 C 629/91 a sp. zn. 35 C 628/91 a následne boli spojené pod sp. zn. 35 C 629/91), pričom dĺžka konania nie je primeraná jeho zložitosti. V dôsledku toho sa sťažovateľ nachádza v dlhodobej právnej neistote, čím trpí aj kvalita jeho života. Sťažovateľ žiadal, aby ústavný súd v jeho veci rozhodol týmto nálezom:

„1. Právo sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy SR a právo na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1

Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v konaní sp. zn. 18 C 44/05 vedenom na Okresnom súde Košice I porušené bolo.

2. Okresnému súde Košice I prikazuje, aby v konaní sp. zn. 18 C 44/05 konal bez zbytočných prieťahov.

3. Sťažovateľovi priznáva finančné zadosťučinenie v sume Sk 200.000,- slovom dvestotisíc korún slovenských, ktoré je porušiteľ práva povinný zaplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti Nálezu Ústavného súdu SR k rukám sťažovateľa.

4. Ústavný súd SR priznáva trovy právneho zastúpenia právnenému zástupcovi sťažovateľa vo výške vyčíslenia osobitným podaním.“

Ústavný súd sťažnosť predbežne prerokoval a uznesením č. k. II. ÚS 81/08-8 z 21. februára 2008 ju podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) prijal na ďalšie konanie.

V tejto veci pôvodne prijímal sťažnosť na ďalšie konanie II. senát ústavného súdu, pretože v súlade s rozvrhom práce ústavného súdu na rok 2007 bola sudkyňa spravodajkyňa Ľudmila Gajdošíková členkou II. senátu ústavného súdu. Podľa rozvrhu práce ústavného súdu na rok 2008 sa sudkyňa spravodajkyňa Ľudmila Gajdošíková stala členkou IV. senátu ústavného súdu. Z tohto dôvodu vo veci samej rozhodoval senát v zložení, ktoré je uvedené v záhlaví tohto nálezu.

Podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde prerokoval ústavný súd vec na neverejnom zasadnutí, pretože tak sťažovateľ podaním doručeným 11. marca 2008, ako aj okresný súd vo vyjadrení doručenom 9. apríla 2008 vyslovili súhlas s upustením od ústneho pojednávania, ktoré vzhľadom na predmet konania nemohlo prispieť k ďalšiemu objasneniu veci.

Okresný súd vo svojom stanovisku k sťažnosti sp. zn. 1 Spr V 154/2008 zo 4. apríla 2008 uviedol:

„Zo spisu 18 C 44/2005 vyplýva, že konanie v ktorom sťažovateľ vystupuje na procesnej strane žalovaného sa začalo 13. 5. 1999. Aj napriek skutočnosti, že súd vo veci meritórne rozhodol rozsudkom č. k. 35 C 629/91-75 zo dňa 25. 10. 2003 (zrušený krajským súdom), č. k. 18 C 582/96-22 zo dňa 27. 4. 2001 (zrušený krajským súdom), č. k. 18 C 44/05-18 zo dňa 27. 1. 2006 (zrušený krajským súdom) a 27. 3. 2008, vec ešte nie je právoplatne skončená a pre žalovaného stav právnej neistoty naďalej trvá, a teda došlo k porušeniu základného práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov.“

V replike na vyjadrenie okresného súdu doručenej ústavnému súdu 25. apríla 2008 právny zástupca sťažovateľa namietol, že konanie v súčasnosti vedené pod sp. zn. 18 C 44/2005 nezačalo 13. mája 1999, ako je uvedené vo vyjadrení okresného súdu, ale v roku 1991. Ústavný súd zo súdneho spisu zistil, že konanie začalo 13. mája 1991, a preto nesprávny dátum vo vyjadrení okresného súdu považoval za písársku chybu.

Zo spisu okresného súdu sp. zn. 18 C 44/2005 ústavný súd zistil tento priebeh konania:

Konanie začalo 13. mája 1991 podaním žaloby o vyplatenie mzdy a štátneho vyrovnávacieho príspevku. Sťažovateľ má v konaní procesné postavenie žalovaného. Vec bola zapísaná na vtedajšom Mestskom súde Košice pod sp. zn. 35 C 629/91. V roku 1991 sa vo veci uskutočnilo jedno pojednávanie (1. augusta 1991).

V roku 1992 bolo nariadených päť pojednávaní. Na pojednávaní 4. júna 1992 právny zástupca sťažovateľa namietol zaujatosť predsedníčky senátu. Z tohto dôvodu bol spis predložený Krajskému súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“), ktorý 15. septembra 1992 rozhodol o nevyklúčení predsedníčky senátu.

V roku 1993 bolo nariadených šesť pojednávaní. Na poslednom z nich 25. októbra 1993 bol vyhlásený rozsudok, ktorým prvostupňový súd uložil sťažovateľovi zaplatiť žalobcovi v 1. rade 2 340 Sk, žalobcovi v 3. rade 10 020 Sk a žalobu žalobcov v 2. a 4. rade vylúčil na samostatné konanie.

Sťažovateľ podal proti rozsudku 9. februára 1994 odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd 23. mája 1995 tak, že v napadnutej časti zrušil rozsudok súdu prvého stupňa a v rozsahu zrušenia ho vrátil na ďalšie konanie. Spis bol vrátený súdu prvého stupňa 27. júla 1995.

V roku 1996 bolo nariadených päť pojednávaní, z toho bola vec prerokovaná na dvoch z nich (11. júla 1996 na 24. októbra 1996). Pojednávanie nariadené na 21. marec 1996 bolo zrušené, pojednávanie z 19. septembra 1996 bolo odročené pre neprítomnosť žalobcov v 1., 3. a 4. rade a pojednávanie z 19. decembra 1996 bolo odročené pre neprítomnosť svedka.

Na pojednávaní, ktoré sa uskutočnilo 20. februára 1997, okresný súd rozhodol o spojení vecí vedených pod sp. zn. 35 C 629/91 a sp. zn. 18 C 582/96 na spoločné konanie, pretože nároky žalobcov spolu súvisia a na strane odporcu vystupuje tá istá osoba. Nasledujúce pojednávania z 27. marca 1997 a 24. apríla 1997 boli odročované pre neprítomnosť žalobcov, pojednávanie nariadené na 19. jún 1997 bolo zrušené. Prípisom z 2. decembra 1997 okresný súd vyzval žalobcov v zmysle záveru z ostatného pojednávania z 12. septembra 1997, aby oznámili, či trvajú na podanom návrhu, aby mohol ustanoviť znalca.

Na výzvu okresného súdu z 13. marca 1998 právny zástupca sťažovateľa vo veci predloženia dokladov 27. apríla 1998 oznámil, že doklady nemá k dispozícii, pretože sa mu nepodarilo skontaktovať so sťažovateľom. Okresný súd následne zisťoval v dostupných evidenciách adresu sťažovateľa, na ktorú mu 1. júla 1998 zaslal výzvu na predloženie dokladov. Splnenie výzvy urgoval 6. októbra 1998 pod hrozbou uloženia poriadkovej pokuty.

Uznesením z 8. januára 1999 okresný súd ustanovil do konania znalca z odboru oceňovania stavebných prác, ktorý 3. februára 1999 oznámil, že už nie je zapísaný v zozname znalcov, a preto okresný súd 24. marca 1999 ustanovil do konania iného znalca,

ktorému zaslal spis za účelom vypracovania znaleckého posudku 29. apríla 1999. Na podanie posudku určil okresný súd lehotu tri mesiace.

Ustanovený znalec predložil znalecký posudok 3. januára 2000. Okresný súd ho 21. marca 2000 zaslal účastníkom na vyjadrenie, dvom žalobcom ho opakovane doručoval v júli 2000 prostredníctvom polície. Pojednávanie z 19. októbra 2000 sa neuskutočnilo pre neprítomnosť účastníkov, na pojednávaní 23. novembra 2000 bol vypočutý súdny znalec.

V roku 2001 sa uskutočnili tri pojednávania a to 25. januára 2001, 8. marca 2001 a 26. apríla 2001. Na poslednom z nich okresný súd vyhlásil rozsudok, ktorým uložil žalovanému zaplatiť žalobcovi v 1. rade 8 352 Sk, žalobcovi v 2. rade 1 352 Sk, žalobcovi v 3. rade 7 596 Sk a žalobcovi vo 4. rade 3 192 Sk, konanie o 1 500 Sk pre každého žalobcu a o vyplatenie štátneho vyrovnávacieho príspevku pre žalobcu v 1. a 3. rade zastavil a vo zvyšnej časti žalobu zamietol. Sťažovateľ podal v júni 2001 proti rozsudku odvolanie, v novembri 2001 podal odvolanie aj žalobca v 2. rade. Okresný súd predložil spis 28. januára 2002 krajskému súdu.

Uznesením z 28. novembra 2002 krajský súd rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej časti zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie. Okresnému súdu bol spis vrátený 20. januára 2003.

Po doručení uznesenia krajského súdu účastníkom okresný súd 9. apríla 2003 vyzval žalobcov v 2. a 3. rade, aby špecifikovali uplatnené nároky, a zisťoval dátum úmrtia žalobcu vo 4. rade. V októbri 2003 okresný súd zisťoval stav prebiehajúceho dedičského konania.

V januári 2004 okresný súd zistil, že dedičské konanie po žalobcovi vo 4. rade bolo právoplatne skončené a v apríli 2004 pripojil príslušný dedičský spis. V máji 2004 vyzval žalobcov v 1. a 3. rade na doplnenie a upresnenie žaloby, uznesením z 27. augusta 2004 vyzval všetkých žalobcov na opravu žaloby a špecifikáciu uplatnených nárokov. Uznesením z 22. októbra 2004 okresný súd zastavil konanie o žalobe žalobcu vo 4. rade, pretože jeho

dedička oznámila, že netrvá na podanej žalobe, a nároky žalobcov v 1. až 3. rade vylúčil na samostatné konanie, ktoré bolo ďalej vedené pod sp. zn. 18 C 44/2005.

Pojednávanie z 20. mája 2005 sa neuskutočnilo z dôvodu práceneschopnosti zákonnej sudkyne. Uznesením z 9. augusta 2005 okresný súd odmietol podanie žalobcu v 2. rade, pretože v súdom určenej lehote neodstránil nedostatky podania. Pojednávanie z 2. decembra 2005 sa neuskutočnilo z dôvodu prekážok na strane sudkyne.

Rozsudkom z 27. januára 2006 okresný súd zamietol žalobu žalobcov v 1. a 2. rade s tým, že o trovách konania bude rozhodnuté samostatným uznesením. Sťažovateľ podal 16. marca 2006 odvolanie proti výroku týkajúceho sa trov konania, ktoré 3. mája 2006 vzal právny zástupca späť. Uznesením z 11. mája 2006 okresný súd rozhodol o trovách konania. V máji 2006 predložil okresný súd spis s opravnými prostriedkami krajskému súdu, ktorý uznesením z 27. septembra 2007 zrušil rozsudok súdu prvého stupňa vo výroku o zamietnutí žaloby žalobcu v 1. rade a vo výroku o trovách konania a vec vrátil v tomto rozsahu na ďalšie konanie. Okresnému súdu bol spis vrátený 19. novembra 2007.

Po vrátení veci okresný súd na pojednávaní 7. februára 2008 uskutočnil výsluch sťažovateľa v súlade s pokynmi odvolacieho súdu, ukončil dokazovanie a následne na pojednávaní 27. marca 2008 o veci rozhodol tak, že uložil sťažovateľovi zaplatiť žalobcovi 2 000 Sk, konanie o zaplatenie sumy 1 248 Sk zastavil, v prevyšujúcej časti žalobu zamietol a rozhodol o trovách konania.

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Sťažovateľ sa svojou sťažnosťou domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy, podľa ktorého každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov, a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, podľa ktorého každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom.

Ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy vychádza zo svojej ustálenej judikatúry, v súlade s ktorou odstránenie stavu právnej neistoty je podstatou, účelom a cieľom práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov (napr. IV. ÚS 59/03), pričom tento účel možno dosiahnuť zásadne až právoplatným rozhodnutím, nepostačuje, že štátny orgán vo veci koná (I. ÚS 76/03, II. ÚS 157/02). K vytvoreniu stavu právnej istoty preto dochádza až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iného štátneho orgánu (napr. III. ÚS 127/03).

Preto je základnou povinnosťou súdu a sudcu zabezpečiť taký procesný postup v súdnom konaní, ktorý čo najskôr odstráni stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa účastník obrátil na súd so žiadosťou o jeho rozhodnutie.

Táto povinnosť súdu a sudcu vyplýva z § 6 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“), ktorý súdom prikazuje, aby v súčinnosti so všetkými účastníkmi konania postupovali tak, aby ochrana ich práv bola rýchla a účinná, ďalej z § 100 OSP, podľa ktorého akonáhle sa konanie začalo, postupuje v ňom súd zásadne bez ďalších návrhov tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá.

Sudca je podľa § 117 ods. 1 OSP povinný robiť vhodné opatrenia, aby sa zabezpečilo splnenie účelu pojednávania a úspešné vykonanie dôkazov. Ďalšia významná povinnosť pre sudcu vyplýva z § 119 ods. 1 OSP, podľa ktorého sa pojednávanie môže odročiť len z dôležitých dôvodov, ktoré sa musia oznámiť. Ak sa pojednávanie odročuje, predseda senátu spravidla oznámi deň, kedy sa bude konať nové pojednávanie.

Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným priet'ahom v konaní, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, v súlade so svojou judikatúrou (I. ÚS 41/02, III. ÚS 111/02, IV. ÚS 74/02) ústavný súd zohľadňuje tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje (1), správanie účastníka súdneho konania (2) a postup samotného súdu (3). Za súčasť prvého kritéria ústavný súd považuje aj povahu prerokúvanej veci.

Ústavný súd poskytuje ochranu základným právam a slobodám fyzických osôb a právnických osôb a rozhoduje o ich porušení len v tých prípadoch, ak k nemu došlo po 15. februári 1993, keď nadobudol účinnosť zákon o ústavnom súde (I. ÚS 49/93). Pri posudzovaní, či bola vec sťažovateľa prerokovaná bez zbytočných priet'ahov však prihliada aj na deň začatia konania na súde a dobu, ktorá v konaní uplynula do 15. februára 1993 (III. ÚS 174/02). Ústavný súd takto postupoval aj pri posudzovaní namietaného konania.

1. Podľa názoru ústavného súdu posudzovaná vec nie je ani právne, ani skutkovo zložitá; na zložitosť veci nepoukázal ani okresný súd vo svojom vyjadrení. Navyše doterajšia takmer sedemnášťročná dĺžka konania by bola z ústavného hľadiska zrejme neprimeraná akémukoľvek právne a skutkovo zložitému konaniu.

2. Pokiaľ ide o hodnotenie správania sťažovateľa, ústavný súd pripočítal na jeho ťarchu to, že nereagoval na výzvy okresného súdu z 13. marca 1998 a z 1. júla 1998, aby predložil doklady potrebné k znaleckému skúmaniu, až okresný súd musel pristúpiť k urgencii pod hrozbou uloženia poriadkovej pokuty (6. októbra 1998). Nesplnením tejto povinnosti sťažovateľ spôsobil oddialenie nariadenia znaleckého dokazovania. V pomere k celkovej dĺžke konania a postupu okresného súdu nie je však táto okolnosť osobitne významná na určenie zodpovednosti za zbytočné priet'ahy v posudzovanom konaní. Podanie opravných prostriedkov proti meritórnym rozhodnutiam okresného súdu sťažovateľom ústavný súd nepovažuje za postup, ktorý má za následok zbytočný priet'ah v konaní (I. ÚS 31/01).

3. Tretím kritériom, podľa ktorého ústavný súd zisťoval existenciu zbytočných prietáhov v namietanom konaní, bol postup okresného súdu. Ústavný súd pritom vychádzal zo svojej judikatúry, podľa ktorej zbytočné prietahy v konaní môžu byť zapríčinené nielen samotnou nečinnosťou príslušného súdu, ale aj jeho neefektívnou činnosťou, teda takým konaním, ktoré nevedie k odstráneniu právnej neistoty účastníka konania (II. ÚS 32/03, IV. ÚS 267/04).

Okresný súd v posudzovanom konaní štyrikrát o veci meritórne rozhodol, vo vzťahu k jednému žalobcovi konanie zastavil a podanie ďalšieho žalobcu odmietol. Krajský súd trikrát zrušil rozsudky okresného súdu a vytkol mu nedostatočné zistenie skutkového stavu potrebného pre rozhodnutie. Okresný súd teda opakovane neodstránil nedostatky vytýkané odvolacím súdom, čím svojím nesprávnym procesným postupom spôsobil predĺženie konania (obdobne napr. IV. ÚS 400/04). O neefektívnom postupe okresného súdu svedčí aj skutočnosť, že ešte v roku 2004 odstraňoval nedostatky návrhov na začatie konania a 9. augusta 2005 z dôvodu ich neodstránenia odmietol podanie jedného zo žalobcov.

Uvedené zistenia viedli ústavný súd k záveru, že okresný súd postupoval vo veci sťažovateľa neefektívne, jeho činnosť nesmerovala k odstráneniu právnej neistoty účastníkov konania v čase primeranom zložitosti veci. Už samotná dĺžka konania (viac ako 15 rokov), ktoré nie je zložitá, je dostatočná na to, aby ústavný súd rozhodol, že okresný súd svojím postupom v posudzovanom konaní, ktoré je v súčasnosti vedené pod sp. zn. 18 C 44/2005, porušil základné právo sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

III.

Ak ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnosti fyzickej osoby alebo právnickej osoby podľa čl. 127 ods. 2 ústavy vysloví, že k porušeniu práva alebo slobody došlo právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom, prípadne nečinnosťou, zruší také rozhodnutie,

opatrenie alebo iný zásah, prípadne prikáže tomu, kto právo alebo slobodu porušil, aby vo veci konal.

Pretože v čase rozhodovania ústavného súdu už okresný súd o veci rozhodol, neprichádzalo do úvahy, aby ústavný súd prikázal okresnému súdu v označenom konaní v ďalšom období konať bez zbytočných prietáhov.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy môže ústavný súd zároveň na žiadosť osoby, ktorej práva boli porušené, rozhodnúť o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia.

Podľa § 50 ods. 3 zákona o ústavnom súde ak sa sťažovateľ domáha primeraného finančného zadosťučinenia, musí uviesť rozsah, ktorý požaduje, a z akých dôvodov sa ho domáha. Podľa odseku 5 citovaného ustanovenia ak ústavný súd rozhodne o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia, orgán, ktorý základné právo alebo slobodu porušil, je povinný ho vyplatiť sťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu.

Keďže ústavný súd rozhodol o tom, že bolo porušené základné právo sťažovateľa podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, zaoberal sa aj jeho žiadosťou o priznanie primeraného finančného zadosťučinenia. Sťažovateľ si ho uplatnil v sume 200 000 Sk ako náhradu za dlhodobú právnu neistotu, ktorá má vplyv na jeho zdravotný stav, ako aj celkovú kvalitu života. Vzhľadom na celkovú dĺžku konania, konštatované zbytočné prietahy spôsobené neefektívnym postupom okresného súdu, ako aj so zreteľom na skutočnosť, že okresný súd o veci už meritórne rozhodol, považoval ústavný súd za spravodlivé a primerané všetkým okolnostiam prípadu priznať sťažovateľovi finančné zadosťučinenie 60 000 Sk.

Pretože sťažovateľ bol v konaní pred ústavným súdom úspešný, rozhodol ústavný súd podľa § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde aj o úhrade trov konania, ktoré mu vznikli v dôsledku právneho zastúpenia advokátom JUDr. R. Ž., K. Právny zástupca ich v podaní

doručenom 11. marca 2008 uplatnil v sume 5 716 Sk za dva úkony právnej pomoci s režijným paušálom.

Náhradu trov právneho zastúpenia za dva úkony právnej služby (prevzatie a príprava zastúpenia a písomné podanie vo veci samej) ústavný súd určil podľa § 1 ods. 3, § 11 ods. 2, § 14 ods. 1 písm. a), c) a § 16 ods. 3 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (vypočítaná zo základu nominálnej mesačnej mzdy zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky v prvom polroku 2007 v sume 19 056 Sk). Za dva úkony právnej pomoci urobené v roku 2008 patrí odmena po 3 176 Sk a k tomu dvakrát režijný paušál po 190 Sk. Úhrada trov konania podľa platnej právnej úpravy tak predstavuje sumu 6 732 Sk. Suma uplatnená právnym zástupcom je nižšia. Ústavný súd preto priznal úhradu trov konania v sume uplatnenej právnym zástupcom.

Náhradu trov konania je okresný súd povinný zaplatiť na účet právneho zástupcu sťažovateľa (§ 31a zákona o ústavnom súde v spojení s § 149 OSP).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 6. mája 2008